

[Johannes Hansen.]

heden for at få en valgretsalders til rigsdagsvalg, der er bedre end den, vi i øjeblikket har, en valgretsalders, der erstatter de 25 år til folketinget og de 35 år til landstinget med 23 år til den rigsdag, der skal vælges, hvis ændringen da iøvrigt bliver gennemført.

Med de bemærkninger, jeg her har gjort, vil jeg gerne anbefale, at lovforslaget gennemføres her i tinget. De bestemmelser, det rummer, både de, der oprindeligt fandtes i forslaget, og de, der er indført i folketinget, er bestemmelser, som vi alle vil kunne tage, og jeg anbefaler derfor lovforslaget til velvillig behandling og til en snarlig gennemførelse.

Stegger Nielsen: Lovforslaget om ændringer i menighedsrådsloven indeholdt ved fremsættelsen i folketinget de tre hovedpunkter, der har været udførligt omtalt her, foruden en række mindre ændringer. Hovedpunkterne var en lavere valgretsalders, nemlig 21 år, tilmeldingspligtens bortfald og endelig ændringer, der muliggjorde bedre ansættelsesvilkår for de danske præster, der havde virket udenfor Danmark, men søgte hjem, præster på Grønland, på Færøerne, sømandspræster, præster fra Dansk Kirke i Udlandet, hedningemissionærer og også danske præster i Sydslesvig.

Af disse hovedpunkter er valgretsalderen ved behandlingen i det andet høje ting blevet stærkt ændret, forslaget om udlandspræsterne er forsvundet, for så vidt paragraffen om at overlade til den høje kirkeminister at besætte hvert tiende embede er forsvundet, og kun tilmeldingspligtens bortfald er undgået beskæring i det høje folketing, og endvidere er der kommet en række nye ændringer til.

Stillingen er da den, at lovforslaget nu foreligger for landstingets medlemmer i betydelig ændret skikkelse i forhold til den oprindelige. Spørgsmålet om valgretsalderen ser jeg ingen grund til nøjere at uddybe ved denne lejlighed, eftersom der nu er opnået enighed om samme valgretsalders til de forskellige valg og der ikke, som det oprindeligt så ud til, kunne blive tale om lavere valgretsalders til menighedsrådsvalg end til kommunale valg og valg til rigsdagen. Der bliver nu en ensartet valgretsalders på 23 år ved samtlige valg, og dette må hilses med tilfredshed ganske uanset valgretsaldersens høje.

Angående tilmeldingspligtens bortfald er der delte meninger i befolkningen og også på rigsdagen. Jeg tror ikke, problemet i sig selv er så simpelt, som den højtærede kirke-

minister gør det til: at medlemmer af folkekirken, der har betalt deres kirkeskat, også må have valget, og heller ikke så simpelt, som ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Johannes Hansen, gør det til, når han siger, at denne tilmeldingspligt har vi oprindeligt fået ind i loven at frygt for at få for megen radikal og socialistisk påvirkning. Det tror jeg ikke, man kan sige. Jeg mener, at tanken med denne tilmelding til den kirkelige valgliste, som den fandt udtryk i J. C. Christensens første menighedsrådslov, i sig selv var både sund og rigtig, fordi valg af menighedsråd, der skal tage sig af menighedsopgaver og kirkelige anliggender, nu engang er noget for sig og ikke uden videre kan sammenlignes med kommunale valg eller valg til rigsdagen. Et vist udtryk for interesse for disse forhold, altså de kirkelige, var naturligt og rimeligt, og det, der var drivfjederen hos fædrene til denne tilmeldingspligt i sin tid, var at finde et sådant udtryk. Lovgivningsmagten fandt da tilmeldingspligten, ganske vist som et minimalt udtryk for interessen. Jeg finder, at det egentlig kun var et ringe besvær at lægge på den enkelte, der havde denne interesse, tilmed da kravet jo kun gjaldt tilmelding een gang for alle. Det var i virkeligheden det mindste, man kunne forlange på dette område for at opnå de rettigheder, der her var tale om. Lovgivningsmagten ville derved sikre, så godt som sligt nu engang kan gøres, at indflydelse på menighedens og kirkens anliggender blev henlagt til mennesker, der selv gav udtryk for interesse for disse ting, altså til den del af befolkningen, man kalder kirkefolket, og jeg hører til dem, der mener, at sligt er noget for sig og nu engang bør række over almindelige politiske partiskel. Derfor er jeg også så gammeldags, at jeg ikke kan se den vældige fordel, der ligger i at slippe tilmeldingspligten, vel at mærke hvis den kunne være bibeholdt under den oprindelige forudsætning, at det var den enkelte, der af interesse for disse anliggender gik hen og tilmeldte sig den kirkelige valgliste.

Her er vi ved det springende punkt, og her er det jo desværre gået, som det ofte er gået i andre forhold, at forudsætningerne er udvisket og glemt. Tilmeldelsen til den kirkelige valgliste har gennem de senere år ikke haft den personlige karakter, som meningen var, men har fået et mere kollektivt præg, ofte ordnet gennem organisationer og foreninger, og dermed er det oprindelige ideelle syn på tilmeldingspligten, i nogen grad også det sikringsmæssige moment, som man ledte efter, blevet stærkt reduceret.